

Tuần Báo Vô Vi

27 tháng 3 năm 2011

Số 22

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thể giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Đêm qua Bé ngủ rất ít, Bé có khỏe không ?
- 2) Tu thiền đắc đạo thì phải làm sao ?
- 3) Tiến là sao?
- 4) Bé có thể đi đâu bất cứ lúc nào phải không ?
- 5) Nếu vậy Bé rất bận rộn phải không ?
- 6) Bé có hiểu gì về kinh tế không ?
- 7) Thế, Huyền, Kinh là sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 19 tháng 09 năm 1992 1) Hỏi : Đêm qua Bé ngủ rất ít, Bé có khỏe không ? Đáp : Thưa, Bé ngủ ít ngủ nhiều cũng vậy thôi, ngủ mê mệt như trước khi chưa tu thì không cần thiết nữa, ăn cũng vậy, không cần mùi vị như xưa, tâm xác hoàn toàn thay đổi, chẳng có gì thay đổi cả. Bé chỉ làm việc tùy duyên mà thôi, nhiều người nhắc đến Bé, Bé càng thương nhớ họ hơn. Kệ: Duyên Trời tình đẹp chuyển ban ơn Chung hội tâm linh chẳng giận hờn Chuyển biến chơn hồn quy một mối Chơn tu thanh tịnh sớm quy hườn.	Ngày 20 tháng 09 năm 1992 2) Hỏi : Tu thiền đắc đạo thì phải làm sao ? Đáp : Thưa, tu thiền đắc đạo thì phải thiền nhiều mới có cơ hội đắc đạo, chứ không phải nói nhiều mà đắc đạo. Nhai đi nhai lại lý thuyết của người thành công là mang tội ăn cắp và không bao giờ thành công. Tu thì phải hành, nhiên hậu mới có tiến.
Ngày 20 tháng 09 năm 1992 3) Hỏi : Tiến là sao ? Đáp : Thưa, tiến là vượt khỏi dục và sân si, óc sáng thì mới có tiến. Sự thật là sự thật không dối trá được. Tu không hành như chanh không nặn, không biết được thực chất của nó ra sao! Kệ: Thực hành chơn lý chuyển thanh cao Chơn thức chơn tu tự bước vào Quy đạo vui hành tâm thức giác Vô sanh nguyên lý đạo thâm cao.	Ngày 21 tháng 09 năm 1992 4) Hỏi : Bé có thể đi đâu bất cứ lúc nào phải không? Đáp : Thưa, Bé muốn đi đâu thì đi bằng chơn ý thiện lành của Bé chứ không phải cầu xin. Luôn luôn trực giác học hỏi trong chu trình tiến hóa. Bé không còn lo âu nữa, Bé luôn luôn sẵn sàng làm việc mọi nơi khi cần đến Bé trong giây phút cần đến sự sáng suốt của Bé.
Ngày 21 tháng 09 năm 1992 5) Hỏi : Nếu vậy Bé rất bận rộn phải không ? Đáp : Thưa, Bé không có bận rộn cả, sự giao cảm cứu giúp tức thời bằng từ quang không có gì bận rộn cả. Xét thấy quả địa cầu lớn rộng nhưng từ quang rất gần, lúc nào cũng cảm nhận được tùy theo trình độ tu học của hành giả ở cõi phù sanh này, biết được nguyên lý có có không không thì rất dễ thông cảm. Kệ: Thực hành chơn pháp tự tâm làm Hành đúng pháp môn bỏ tánh tham Một cõi vô cùng chơn Phật Pháp Tiến nhanh thanh nhẹ trí vô phạm.	Ngày 22 tháng 09 năm 1992 6) Hỏi : Bé có hiểu gì về kinh tế không ? Đáp : Thưa, Bé chưa có cơ hội đi học kinh tế ở trường Đại học, nhưng nhờ tham thiền Bé hiểu được phần nào về mạch lạc của kinh tế bắt đầu từ ba điểm: Thế, Huyền, Kinh.

Ngày 22 tháng 09 năm 1992

7) **Hỏi :** *Thế, Huyền, Kinh là sao ?*

Đáp : Thưa,

Thế: Phải rõ vị trí và thế đứng của chính mình, từ đâu đến đây và sẽ làm gì?

Huyền: Nhiệm vụ thiêng liêng và tinh thần phục vụ.

Kinh: Có thể phát triển tới mức nào sẽ giao phó cho người chuyển tiếp.

Hiểu rõ ba điểm kể trên và thực hành đứng đắn thì ở nơi nào cũng có thể phát triển kinh tế trong tinh thần chung sức hòa bình.

Kệ:

Phục vụ tương giao chuyển thế tình

Huyền đạo minh đời trí giải minh

Phục vụ tận tình kinh thông suốt

Tình thương đạo đức lại càng minh.

Dục Vọng Bất Thành (tiếp theo)

...

Thầy: Cái kết quả đó là tùy nơi cơ năng bản thể của con người. Mà cơ năng bản thể con người đó nó chịu đựng được thì nó có thể ngồi lâu, nhưng mà cái đó ổn định cho cái phần thể xác thôi, chứ không về cái phần diện nó không phải tu sáu giờ, nó mới giỏi hơn, nhưng mà phần diện nó tu hai mươi bốn trên hai mươi bốn, nó mới nhẹ hơn, thấy chưa? Cho nên, nhiều người người ta tu tới mức đó người ta hết thiền nữa nhưng người ta có tiến hóa về đạo pháp là phần diện người ta tu hai mươi bốn trên hai mươi bốn, bất cứ cái gì của đời tới thì họ xét đạo trước họ luận đời sau thì họ tu hai mươi bốn trên hai mươi bốn. Còn cái gì mà đời mình cứ đung vô đời trước thùng thăng mình mới tìm đạo giải đó là mình còn chậm. Cái gì xảy tới thì mình lấy cái đạo trước rồi xét cái đời sau là ta hai mươi bốn trên hai mươi bốn permanent⁽¹⁾ về tu rồi, thấy chưa? Còn cái thiền mà ngồi thiền miên liên tục như vậy đó cũng không phải đúng đâu. Phải sửa tâm sửa tánh mà lọc thanh diện. Còn cái ngồi đó kêu bằng khép cái bản thể cho nó ổn định vậy thôi, về phần thể xác thôi. Nhưng mà còn về phần diện nó còn quan trọng hơn. Nó phải tu làm sau hai mươi bốn trên hai mươi bốn. Như tôi bây giờ hai bốn trên hai bốn chứ không bỏ được cái đó, cái thiền giác của tôi nó phải hai bốn trên hai bốn. Nguyên âm chưa thấy thực chất của mình, còn dòm mặt mình bề ngoài này là còn vinh ngoại cảnh, chưa thấy thực chất. Cho nên, đây rồi sẽ thấy thực chất, khi mà thấy thực chất rồi, mình mới thấy hạnh phúc, không còn cái gì đáng lo âu nữa, lo âu mình làm cho mình tẩm tối mà thôi, chỉ có bao nhiêu đó đủ rồi. Hiểu rõ cái thực chất của mình, mình mới kêu là tu mà khổ cực mình tu, khổ biết bao nhiêu mình cũng phải tu để hiểu cái thực chất của mình. Đó là giá trị của loài người.

Mình tu mà ý lại u ơ, ú ớ tu làm gì. Con người sống trong ảo mộng sai lầm, không chịu hiểu cái thực chất thì tôi nói bên trong mình có cái gì, bên ngoài có cái này, rõ ràng không? Đó, bây giờ người ta mới nghiên cứu ra cây cỏ có âm thanh, lá cây có tiếng

reo. Có! Người ta cũng thấu được vậy, thì nó cũng ở trong nguyên năng đó mà thôi, nhưng mà nó tiến hóa vô cùng tận chứ không phải bao nhiêu đó, vẫn tiến hóa mãi mãi thì mình ở đây cũng vậy. Tại sao mình không hiểu sự tiến hóa đó mà để hưởng, để học và hưởng? Anh không dừng anh lấy gì anh học, anh phải dừng anh mới học được, anh không dừng anh không học được. Người ta đưa cái bài anh nói chu cha chán quá, anh phải ôm cái bài đó anh tiêu thụ cho hết, anh mới học, anh mới tiến hóa. Còn đem tới mình cứ lắc đầu hoài làm sao tiến hóa, cứ việc nhào vô học, cái gì cũng học hết, không sao. Tôi nói nhiều rồi, nhiều người tưởng tôi nói dóc chứ anh thấy tôi cái gì tôi không học, khổ tôi học, sướng tôi học, gì tôi cũng nhào vô hết, tôi mới được nhẹ nhàng. Còn nhiều người không chịu học rồi muốn ý lại sao được.

Tô lục chuốt hồng tựa cảnh tiên
Điểm mùi chua ngọt lòng xao xuyến
Sơn tinh thủy tú luân phiên hiện
Hà thủy đục trong khắp các miền
Thợ vẽ hồn thơ gieo ý nguyện
Khéo khôn khôn khéo tìm phương chuyển
Xây dựng ngày kia sẽ thấu truyền
Tô điểm sơn hà thợ khéo xây.

“*Tô lục chuốt hồng tựa cảnh tiên*”: Là người đời ai cũng muốn làm cho mình đẹp, ta đây ngon tốt, lý luận nào cũng là cao siêu, cũng là đẹp hết.

“*Điểm mùi chua ngọt lòng xao xuyến*”: Tôi nói đẹp nhưng mà không bao giờ tôi làm được đẹp, ở trong nó xao xuyến. Chớ con người ở trong cái hành trình lặn lội lao đao.

“*Sơn tinh thủy tú luân phiên hiện*”: Kế hoạch tôi nhiều lắm, nhưng mà không làm được. Đầu óc tôi bao trùm cả đất nước, nhưng mà không làm được.

“*Hà thủy đục trong khắp các miền*”: Dòm xuống thế gian thì thấy chỗ đục lại có chỗ trong, nhưng mà không hiểu rõ chơn lý, có đục có trong nó mới sự công bằng, có trong có đục nó mới có sự tiến hóa.

¹ Permanent: thường xuyên, liên tục.

“Thợ vẽ hồn thơ gieo ý nguyện”: Tôi xem những cái cảnh người ta vẽ như thế đó, cũng như cái bức tranh trước mắt tôi nó có rừng rậm, có nai, có này có kia có suối chảy, tôi muốn đến đó. Gieo ý nguyện, tôi muốn đến thôi.

“Thợ vẽ hồn thơ gieo ý nguyện”: Cái người thợ mà người ta vẽ được một cảnh đẹp chừng nào thì cái phần thanh điển họ nhẹ, họ có cái hồn thơ rõ rệt bao trùm trong tư tưởng của mọi người thanh nhẹ, cho nên khi họ vẽ ra ai thấy cũng muốn đến đó. Cũng như ông Phật thành công chúng ta thấy muốn đến đó. Những nhà cách mạng thành công chúng ta thấy ta muốn làm.

“Khéo khôn khôn khéo tìm phương chuyển”: Mình phải có sự khéo khôn, khéo khôn đó là hiểu mình, hiểu bản năng tánh chất của mình rồi mình mới tìm cái phương chuyển được. Còn chưa hiểu mình mà cuống cuống theo đó là mình bị lạc hướng. Bởi vì căn bản của mình không phải như vậy. Cho nên, phải hiểu căn bản của mình mới được.

“Xây dựng ngày kia sẽ thấu truyền”: Mà phải biết mình sửa mình mới thấy được cái gì tốt đẹp ở trước mắt chúng ta và cái gì tốt đẹp trong tư tưởng chúng ta mong muốn. Nhưng mà cái căn bản của tiêu thiên địa bộ óc này không xây dựng trật tự thì không bao giờ hưởng được những cảnh ảo tưởng của chúng ta được.

“Tô điểm sơn hà thợ khéo xây”: Muốn làm cho sơn hà cho tốt thì phải khéo xây. Cho nên, chúng ta đã nhờ cái pháp, chúng ta đang xây dựng đây nè. Soi hồn xây dựng bộ đầu. Pháp luân xây dựng ngũ tạng. Thiên định để đâu đó có trật tự, thấy chưa? Đó là cái pháp tu để trở về đời đời và hiểu cái chân truyền của Trời Phật đã sắp đặt. Có bài bản cho chúng ta xuống đây nhưng mà chúng ta mất trật tự thì không có thấy cái đường lối của chúng ta ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu, có bao nhiêu đó thôi.

Bạn đạo: Cái đó nó sáng lên hay sao, ông Tám? Đương thiên rồi nỏ thấy tự nhiên nó ra, hay là ông Tám có thấy cảnh gì hay Thầy chỉ mở trí.

Thầy: Tự nhiên trong thâm tâm nó mở trí nó ra, bắt nắm chân lý ...viết mà không kịp. Mà trong lúc viết cũng không hiểu, nó có cái lạ vậy, rồi đọc mới hết hồn. Lượm miếng giấy tầm bậy tầm bạ viết vô, bởi vì mình thiên mà, bắt viết vô, mà nhớ ghê, nhớ hoài, nhớ từ bao giờ, từ hồi đó tới bây giờ không có quên. Cái bài nào tôi làm rồi quên chứ cái đó tôi không có quên, cái đó như cái căn bản để học. Tôi nói như là nó nỏ dùng dùng cũng như mình tan xác, rồi nó hồi tỉnh lại một cái thấy rõ ràng.

Bạn đạo: Theo hồi năm 1957.

Thầy: À, 1957. Lâu rồi.

Bạn đạo: 21 năm. Thưa ông Tám tu được mấy tháng rồi ông Tám, mới có bảy tám tháng.

Thầy: Mới có bảy tám tháng. Mà tu dữ lắm chớ đâu phải tu như mấy ông vậy đâu. Đâu có ai chơi với tôi, tôi phải tu chớ giờ tôi chơi với ai bây giờ, ngồi xó đó, chỉ đi chơi với cầu tiêu, đi đái rồi lên ngồi thiền vậy thôi không ai nói chuyện với mình.

Bạn đạo: Hồi ông Tám tu không thích nói chuyện với ai.

Thầy: Bây giờ nói với ai, ai biết đạo. Họ cứ nói thịt gì ngon, con cá nào ngon, họ đâu có biết đạo, nói chuyện ăn không? Chợt Lớn nói chuyện ăn, đâu nói chuyện tu, đừng đâu nói chuyện ăn không hà.

Bạn đạo: Xung quanh toàn là đời không hà, thành thử khi ra gặp mình họ nói đều chuyện đời, mà nếu mình không cộng tác với họ, họ lại chê, họ không chịu. Thành ra người tu gặp mấy cái cảnh đó cũng khó chịu y như mình xông vô đời vậy.

Thầy: Nhưng mà bây giờ mình tu nhẹ rồi. Được! Lấy cái đời mình vạch chơn lý cho họ thấy. Dắt họ cũng như dắt con nít, thấy chưa? Đưa đi thấy không? Bây giờ, không có đời lấy gì có đạo, không có cha mẹ lấy gì có ta. Ta tu lên rồi ta thấy rõ, đời cũng cần mà đạo cũng cần, không có bỏ đời được, không có bỏ đạo được, thấy chưa? Hồi mình mới tu tôi nói tôi chán đời để nó đi đạt cái thanh, bởi vì cái trước quá nó lôi cuốn mình bận quá, bây giờ mình tu để cho nó đạt cái thanh. Mà đạt cái thanh rồi thấy đời cũng cần thiết mà đạo cũng cần thiết. Không có cái gì không cần thiết hết. Mấy chú nói ào ào tôi lên núi tu cũng phải ăn cơm là đời đó. Có chú nào nhịn đói tu cho tới đắc đạo đâu, thấy không?

Cho nên, tu rồi thấy rõ chơn lý đã an bài, thấy rõ bài bản ở trên đã sắp đặt cho chúng ta học hỏi chúng ta tiến hóa, có bài bản. Mọi người đều có bài vở để học và tiến hóa hết, người này không có lẫn lộn với người kia được trong cái chu kỳ tiến hóa của vô vi. Nó là công bằng bác ái, không có làm chênh lệch bên nào hết, hoàn toàn là sự công bằng, mà thanh điển mình không đậu là không tiến được, thanh điển mình trụ hóa mới thăng tiến được. Thanh điển mình không trụ hóa thì không có thăng tiến thấy không? Cho nên, người chưa tu, mình nói trước với thanh họ không hiểu, hiểu cái gì trước, cái gì thanh, đâu có hiểu được, hiểu không nổi. Mà chúng ta tu rồi chúng ta làm ổn định mọi cơ năng trong cơ tạng bộ đầu đến ngũ tạng rồi chúng ta thấy có thanh, có trước. Thấy rõ. Tôi giờ tôi ổn định hơn hồi xưa là

tôi thanh hơn rồi. Còn hồi trước tôi nghe một chút tôi lộn xộn ăn không được, ngủ không được là tôi quá trước, thấy chưa? Bây giờ, tôi thanh, tôi nhẹ, tôi thấy cái gì đương nhiên như vậy rồi nó sẽ chuyển. Không sao! Thì lúc nào tôi cũng ở trong cái bình tâm bởi tôi thấy mọi sự việc đều an bài. Ý muốn con người thì rất nhiều nhưng mấy ai đã đạt, thấy không? Chính mình từ nhỏ tới lớn mình muốn biết bao nhiêu rồi đã đạt được sự gì, kế hoạch mình đem đốt không hết mà, làm được cái gì, thấy không? Nhưng mà chỉ có căn bản tình thương và đạo đức nó mới đậu. Anh em chung hợp với nhau, tay nắm tay làm việc trong tình thương đạo đức thì cái việc đó nó mới thành, thấy không? Mà làm trong cái việc

ngịch lại nội tâm không bao giờ thành. Ngay trong gia đình, hai anh em ruột cũng vậy đừng có nói bề ngoài. Hai anh em ruột là dễ thương lượng lắm nhưng mà cũng có người kiên quyết tự hành tiến theo khoa học và có người ở trên căn nhẹ sáng suốt riêng biệt. Chúng ta ở đây có mọi người mọi ý thức khác nhau. Nhưng mà, cũng tìm hiểu chọn lý tận cùng của mọi sự việc. Chúng ta có cơ hội hội ngộ để gặp nhau học hiểu và tiến hóa đó. Cho nên, cái sự trao đổi rất quý báu trong một năm đã qua rồi các bạn sẽ từ từ tiến lên và tự học nữa tới một năm ở kỳ tới nữa.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 01/01/1978)

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Kính xin quý bạn đạo vui lòng thành tâm cầu nguyện cho cô : Dương Thị Thanh Hiếu, hưởng dương được 46 tuổi (Bính Ngọ) mất ngày 10/3/2011 (mừng 6 âm lịch tháng 2 năm Tân Mão) tại 11/4 đường Học Lạc, Phường 8, thành phố Mỹ Tho, tỉnh Tiền Giang được siêu thăng tịnh độ (Thanh Hiếu là con của bạn đạo Thái Thị Thới tức là Dì Tư Ba Lê ở Mỹ Tho).

Quý bạn đạo Thiền Đường Mỹ Thiện, thành phố Mỹ Tho, tỉnh Tiền Giang vô cùng cảm ơn.

Kính Thông Báo: Bác bạn đạo Đặng Thị Tài và hai con là bạn đạo Bành Thiều My và Bành Thiều Hương vô cùng thương tiếc báo tin: Chồng và cha là bác BÀNH HẠT sinh năm 1935 vừa từ trần lúc 7 giờ sáng ngày 23 tháng 3 năm 2011 (19 tháng 2 năm Tân Mão) tại thị xã Thủ Dầu Một, tỉnh Bình Dương hưởng thọ 76 tuổi. Lễ hỏa táng tại Bình Dương ngày 28 tháng 3 năm 2011.

Kính mong bạn đạo năm châu hướng tâm cầu nguyện cho linh hồn bác BÀNH HẠT được siêu thăng tịnh độ.

Bạn đạo Bình Dương và gia đình kính báo, thành kính biết ơn.

CHUYỆN BÌNH THƯỜNG

Trong các nẻo đường phù du vấy đầy cát bụi vô thường, biết bao nhiêu cảnh ngộ xảy ra, lúc đau thương buồn thảm, lúc hạnh phúc vô bờ, biến con người thành những con rối cứ tung tăng theo theo nhịp sống của dòng đời hư ảo mà quên đi cái bản năng gốc thật linh thiêng của mình.

Một người tu khi đối diện với bất kỳ hoàn cảnh nào, nếu sự thể xảy ra tốt thì vẫn âm thầm niệm Phật **vì chẳng có gì để vui hay hân hoan**, còn trái ý thì cũng niệm **vì đâu có gì để mất mà bận tâm**.

Niệm... là niệm cho chính mình, tìm sự an lạc cho phần hồn, chẳng dính dáng gì tới người nào hay ngoại cảnh nào cả, **kể luôn các vị Tiên Phật hay người trong gia cang như cha mẹ, anh em, con cháu**, v.v... cũng không thể ràng buộc tâm hồn mình phải xa lìa câu niệm.

Tâm lý người Đạo, khi mắc phải một sai lầm hay làm một điều gì đó không phải, thường hay áy náy trong lòng, **mắc cỡ với nội tâm**, nên rất ngại niệm Phật mà hên lần hên lượt hứa để tâm hồn yên tĩnh, ổn định rồi sẽ niệm lại.

Cho nên phải dứt khoát không để bất kỳ tư tưởng đúng sai, phải quấy nào xen vào nội tâm mà làm trì trệ đường tu, **hãy để tâm mình được yên và xem mọi sự xảy ra bình thường, thật bình thường, vẫn niệm như bình thường**.

*Chuyện đời muôn sự bỏ là yên
Chẳng quá bận tâm để chuốc phiền
Nghiệp chương đàng đàng ai cũng có
Bình thường, niệm Phật, ấy là Tiên.*

TG: TSP

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 13 tháng 8 năm 1972

Ngũ tạng bất an trí bất hòa
Thân cùng mạng tận thể hồn xa
Tiến thặng nan tiến nan lưu xứ
Hồn xác chuyển theo nghiệp pháp tà

Thân hồn lưu luyến chơn tà
Khó mà mình đạo vượt qua thiên tăng
Nếu người không tự tiến lần
Tu theo chơn pháp hợp phần chơn như
Gieo thêm sự khổ cho người
Tươi cười chẳng có lại lười biếng tu
Càng ngày cảm thấy càng ngu
Trách trời không mắt để tù khổ đau
Tiền duyên hậu kiếp phân màu
Đối đầu đụng chạm tan tàu tây phương
Thân hình trí óc mở đường
Tương giao tương tiến tự lường tiến tu
Chớ nên luận xét lu bù
Giám hồn một chỗ thân tù bất khai
Thông minh chỉ có trung đài
Khai thông chơn điển nay mai tiến lần
Điển thông liễu giải muôn phần
Nơi nao cũng thể cũng tăng trực thanh
Tu cho đắc quả hợp thành
Không không bất động chẳng giành tham sân
Bình tâm hòa giải các tăng
Nơi nao cũng tiến góp phần dựng xây
Hồn ta làm chủ làm thầy
Bản thân ô trược có ngày vinh quang.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Sáu

ĐẠO ĐÀI GƯƠNG SOI ÁC NGHIỆP
XEM TỘI HỒN HIỆN NGUYÊN HÌNH

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày mồng 6 tháng 8 nhuận năm Bính Thìn (1976)

Thơ

Hồn đăng Nghiệt Kính hiện nguyên hình
Giảm tư thâm văn ám bổ kinh
Âm luật vô tư thực phán đoán
Dương nhân tác ác hiện nguyên hình.

Dịch

Hồn soi gương ác hiện nguyên hình
Bớt chữ gom văn ngầm sửa kinh
Luật xử công minh nơi địa ngục
Người đời tạo ác chịu nghiêm hình.

Tế Phật: Đã tới giờ đạo địa ngục của bữa nay, Dương Sinh chuẩn bị lên đường.

Dương Sinh: Thưa, con đã sửa soạn xong, xin thầy khởi hành...

Tế Phật: Đã tới nơi, mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Thưa đây là đâu? Còn đám người đông đúc kia, có sao lại bị âm binh áp giải lên đài?

Tế Phật: Đây là Nghiệt Kính Đài (*Đài gương soi ác nghiệp*). Còn đám đông là những kẻ không giữ đạo đức, chuyên làm việc phi nghĩa, xấu xa ở chốn dương gian, giờ đây đều là quỷ phạm tội. Sau khi chết họ phải đến khai báo ở Đệ Nhất Điện, rồi bị áp giải lên đài, để gương soi ác nghiệp chiếu hiện nguyên hình tất cả những tội ác mà họ đã làm khi còn ở cõi dương gian. Một khi những tội lỗi ở thế gian đã bị phanh phui thì tội hồn chẳng còn che mắt được hình luật ở cõi âm. Hầu hết những quỷ hồn này, lúc bị đem lên đài, tâm can run rẩy vì họ sợ những tội xấu của họ lộ ra sẽ làm trò cười cho bao kẻ. Minh hãy theo họ lên đài xem.

Dương Sinh: Thưa phải lắm, có coi rõ mới hiểu hết sự tình.

Thủ Đài Tướng Quân (Tướng Quân giữ đài): Hoan nghênh Phật Sống Tế Công cùng Dương Thiện Sinh thuộc Thánh Hiền Đường ở Đài Trung tới thăm.

Tế Phật: Xin thứ lỗi cho, thầy trò chúng tôi phụng mệnh đạo âm ty để viết sách, hôm nay tới đây, xin Tướng Quân đưa Dương Thiện Sinh lên đài để tham quan.

Dương Sinh: Mời ân sư cùng lên với con, kéo không con lạ cảnh lạ người, chẳng dám tự tiện một mình xử trí.

Tế Phật: Được, chúng ta theo Tướng Quân lên đài.. Trước hết, mình đứng ở một bên để quan sát.

Dương Sinh: Ô! Ông lão kia bị âm binh áp giải tới trước gương. Tại sao thân hình già nua vừa rồi lại biến thành chàng thanh niên, đang đem leo tường vào nhà kẻ khác. Anh ta khom lưng cạy cửa sổ, nhảy vô phòng của một cặp vợ chồng đứng tuổi, trong lúc họ đang ngủ say. Chàng thanh niên chuyên bẻ khóa, cạy rương đồ còn đang loay hoay kiếm vật gì, chợt người chồng tỉnh giấc, thất kinh la lớn. Chàng liền rút dao, nhào tới đâm khổ chủ. Ôi! Máu tươi phọt ra, tôi chẳng dám nhìn.

Tướng Quân: Đừng sợ hãi, đây chỉ là ảo ảnh Đài Gương Soi Ác nghiệp. Ông già lúc còn là thanh niên, có lần leo tường vào nhà người trộm đồ vật, bị phát giác, liền rút dao đâm chết chủ nhà. Bây giờ phải đến soi mình trước Đài Gương Soi Ác Nghiệp, cho hiện rõ những hình ảnh lúc thi hành tội ác.

Dương Sinh: Đài Gương soi Ác Nghiệp này chế tạo cách nào mà ảo diệu quá vậy?

Tế Phật: Đài Gương soi Ác Nghiệp, do khí thiêng Trời Đất kết tụ thành. Linh hồn phạm nhân tới đây, bản chất thực của họ bị chiếu rọi ra hết. Sự thực thì cũng chẳng kỳ ảo gì, người ta từ nhỏ tới lớn, trải qua một kiếp, ác nghiệp trùng trùng. Con người có linh tính, nên những việc mình làm, tự mình biết rõ. Tâm linh của mình như một cái máy chụp hình, có thể thu hết những hành vi ở cõi thế vào trong ống kính, không sót mảy may, nên nó chính là “*Tâm kính*”. Kẻ phạm lỗi trong bóng tối, người ngoài không biết. Nhưng trước khi hành động, đã tự vấn, cân nhắc kỹ càng rồi mới ra tay, thì hẳn là có sự chỉ dạy của “*Tâm*”. Do đó, thần thức âm thầm ghi lại hết những hành vi lớn nhỏ. Nghiệt Kính Đài ở âm phủ do hai khí âm dương kết hợp, khi gặp hai khí hồn phách của người, lập tức hai luồng điện giao nhau, đem hết những hình ảnh của cả một kiếp người đã ghi chép được chiếu rọi rõ ra. Cho nên, kẻ làm ác đến trước Nghiệt Kính Đài thì những điều sâu kín lộ ra hết, không dấu diếm nổi. Kinh Phật có nói “*Vạn pháp do tâm sở sanh*” (mọi pháp do tâm đẻ ra) đó cũng là dựa theo nguyên lý này vậy.

Dương Sinh: A, thì ra thế đấy, nhưng hồn kẻ lương thiện tới đây, Nghiệt Kính Đài chắc chẳng còn tác dụng?

Tướng Quân: Hồn người lương thiện không cần phải hiện nguyên hình trên Nghiệt Kính Đài. Trên Đài có viết “*không có người lương thiện trên Nghiệt Kính Đài*” mà nhà người không nhìn. Người lương thiện khi chết đi, tính linh của họ trong sáng trước Nghiệt Kính Đài, nên chỉ thấy một màu trắng toát, như lúc chụp hình bị ánh sáng chói lóa. Lòng họ không cất dấu bóng tối, do đó không thấy được nguyên hình. Quang tuyến của linh hồn người lương thiện nếu như cực kỳ trong sáng thì hẳn là công đức quá lớn, họ sẽ hưởng thiên đường đi tới. Hoặc được giao thẳng tới các điện để điều tra riêng về công lao lẫn lỗi lầm nên không phải tới đây. Nghiệt Kính Đài còn gọi là “*Nghiệp Kính*”, phạm khi ở cõi trần mà phạm vào “*ác nghiệp*” đến đây lập tức hiện rõ nguyên hình. Dương Thiện Sinh, người thử xét lại thêm một lần nữa xem sao.

Dương Sinh: Còn thiếu nữ đang bị âm binh áp giải lên Nghiệt Kính Đài, cô ta quá sợ hãi không dám bước tới, cứ than gào thảm thiết, tình cảnh thật đáng thương, đau lòng hết sức. Âm binh tại sao không thương hoa tiếc ngọc, lại dùng chĩa sắt đâm lên đài, cách đối xử chẳng khác nào với một phạm nhân... A! Còn chỗ kia có khá nhiều đàn ông ra ra vào vào, trong nhà đèn hồng cửa lục, giống hết cảnh ở dương gian quen gọi là chốn ăn chơi.

Tướng Quân: Đúng là chốn ăn chơi ở cõi dương gian, nhà người xem xét kỹ càng coi.

Dương Sinh: Mỗi phòng trong nhà yến oanh ríu rít, đúng là chốn mê đắm lòng người, chẳng dám nhìn lâu, thưa ân sư mình về thôi.

Tế Phật: Nhìn lâu con cảm thấy khó chịu, là con có cái lòng “*lẽ, nghĩa, liêm, sĩ*” quả không then là một môn sinh đặc ý của thầy. Còn cô gái giang hồ, buôn linh hồn, bán xác thân, gạt gẫm người để lấy tiền, lời nói thô lỗ cộc cằn, mất hết nữ tính, quả đặc tội quá lớn. Cô ta vì mắc bệnh hoa liễu nên sớm thác, vì thế hồn đến âm phủ khó thoát khỏi thảm hình. Khuyên phái nữ ở cõi thế gian nên kính trọng, giữ gìn tấm thân, tuyệt đối không được truy lạc ở chốn yên hoa, không được buôn sắc bán hương, để tới nỗi đôi tay ngọc trăm ngàn kẻ gỏi, còn bị phường tục tử sỉ nhục. Chỉ vì tham tiền bạc, đã tạo biết bao tội lỗi. Đàn ông ham chơi bời cũng phạm tội dâm ô, hy vọng mau sửa đổi tật xấu đó. Dương Sinh! Thôi mình sửa soạn trở lại Thánh Hiền Đường.

Tướng Quân: Rất tiếc hai vị không thể lưu lại đây lâu hơn nữa.

Dương Sinh: Nghiệt Kính Đài đã thấu hiểu kỹ càng, không dám ngó thêm. Các tội hồn đã bị lộ hết những tật xấu xa, tôi hiện còn là kẻ phạm nhân, ở lại càng tăng thêm sự xấu hổ của họ, bởi vậy tôi xin cáo biệt.

Tế Phật: Đa tạ Tướng Quân đã chỉ dẫn cho, chúng tôi phải sửa soạn trở lại Thánh Hiền Đường, ngày khác sẽ tới thăm viếng “*Bổ Kinh Sở*” (Sở Bồ Túc Kinh Điện), đi thôi Dương Sinh, mau lên đài sen, sửa soạn trở về Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Con sợ hãi quá!

Tế Phât: Sợ chi? Gắng làm người lương thiện sẽ tránh khỏi phải tới đây để lộ bộ mặt xấu xa... Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh mau xuống đài sen, hôn phách nhập thể xác.

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

Chúng ta thấy rằng, càng ngày càng tu càng lộ tánh xấu, chứ không phải Nghiệt Ác Đài mới lộ tánh xấu. Các bạn tu về Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí thì các bạn thấy, thấy rõ tánh xấu của các bạn, tánh đồ kị, tị hiềm, gieo họa cho người khác, đủ chuyện ở trong tâm. Thiền mới thấy, thiền mới thấy tội, mà càng thấy tội thì càng đạt được phước. Càng thấy tội thì càng từ chối và không tái phạm, cho nên cái phương pháp công phu này cho các bạn thấy, cho các bạn khinh khi các bạn, cho các bạn thấy rõ bạn là một tội hồn chưa hoàn tất, bạn là một con người đáng tội nhất tại thế gian này. Bây giờ phải ăn năn hối cải mà lo tu, lo tiến, thì mới gỡ rối được chính mình, chứ không cần người ta khen. Hành động của chúng ta cho mọi người thấy, thực hành để mở tâm mở trí và khai triển cái thức hòa đồng ở các giới. Cho nên, các bạn cũng có sẵn cái khí giới Nam Mô A Di Đà Phât để mở cái thức hòa đồng. Càng hòa đồng càng thấy rõ sự sai lầm của chính mình, mà càng bóp chặt vun bồi cái tánh xấu, đồ kị, kỳ thị người khác là càng eo hẹp. Cho nên Địa Ngục Du Ký giải thích rất rõ ràng, rất trật tự để cho chúng ta hiểu, chúng ta học và chúng ta hành. Hành cái pháp này lại càng thấy tánh điên cuồng của chúng ta từ nhiều kiếp chứ không phải một kiếp. Các bạn mong thấy kiếp này sẽ thấy rất dễ. Còn nhiều kiếp, nhiều kiếp các bạn làm ác lắm, sẽ thấy hiển hiện trong tâm thức các bạn những hành động bất chánh đó rồi nó cứ phạm rồi tái phạm, phạm rồi tái phạm, nó thúc đẩy các bạn, nó đưa đẩy các bạn trở về cái đường xưa lối cũ. Tại sao lắm lúc các bạn cũng than vãn, tội tu mà sao tôi vẫn còn phạm tánh, tôi vẫn còn động loạn. Thấy chưa? Từ tiền kiếp nó dồn dập như sóng nhỏ, nó tới một bên chiếc thuyền của các bạn, nó đập lên chiếc thuyền của các bạn, và nếu các bạn không vững tin, mà không chịu đi tới nữa là nó sẽ đập chìm. Chúng ta tu cái Pháp Thiền này chỉ có đi tới chứ không bao giờ rút lui, không có bao giờ rút lui trước bất cứ một nghịch cảnh nào. Có ăn cũng tu, không ăn cũng tu, thực hành bất cứ một phương tiện nào các bạn cũng thực hành, khai thông liên hệ với đại tự nhiên trong cái Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, hòa cảm tam giới, thức tâm, sửa chữa tội trạng của chúng ta, sống thật với chính mình và ghi nhận sự sai lầm của chính mình, đừng biện hộ trong sự sai lầm của chính mình mà chôn vùi cái tâm thức sáng suốt. Cho nên các bạn có duyên lành nắm được cuốn sách Địa Ngục Du Ký, sống ở trong những cái hoàn cảnh ác độc mà các bạn thấy trước mắt các bạn, tai nghe mắt thấy trong cái xã hội của chúng ta, đã làm những điều sái quấy rất nhiều thì nhìn lại trong cái hành động của ta quá khứ cũng rất ác độc chứ không có hiền lành, mà hiện tại chúng ta cũng vẫn ác độc. Ăn cho nhiều, ngủ cho sướng, mặc cho đẹp cũng là ác. Nhưng mà không thấy cái hạnh Bồ Tát của vạn linh đang độ chúng ta, cho nên chúng ta thấy rõ cái hạnh Bồ Tát của vạn linh đang độ thì chúng ta ăn một trả mười, chúng ta phải làm điều thiện, đừng có xảo trá, đừng có vu oan cho người khác, sửa mình để tiến hóa đi trong sự thật, không có lừa, không có mặt cơ hội cầu tiến để học sự thật và thực hành trong thật, là giải toả tất cả những sự phiền muộn sái quấy trong nội tâm. Cho nên các bạn đã thực hành cái pháp môn Vô Vi này và phối hợp những cái tài liệu này, quý vô cùng. Càng đọc Địa Ngục Du Ký càng thấm thía, càng đọc càng hiểu từ chữ, từ nguyên lý, nguyên ý, nó nằm trong tâm các bạn, không ngoài.

Cho nên nhân dịp tôi đến đây bỏ thì giờ đàm đạo cùng các bạn trong thâm tình của chúng ta, tương hành chung với nhau để học và để gỡ rối cho nhau. Chúng ta có tội chúng ta phải bình thân lo tu, để gỡ rối cho nhau, chịu tu, chịu gỡ rối. Chúng ta không dám khinh thường bất cứ một tôn giáo nào hết ở thế gian, chính ta là một tội nhân, chúng ta phải tu. Một cọng cỏ cũng hay, cũng quý hơn chúng ta, chúng ta chưa làm được việc gì, cho nên ráng tu.

(còn tiếp)

